

Љубодраг Симоновић
E-mail:comrade@orion.rs

„ОТУЂЕЊЕ“ И ДЕСТРУКЦИЈА

„Отуђење“ је основни појам на коме се заснива Марксова критика капитализма, а „разотуђење“ основни појам на коме се заснива ослободилачка интенција његове критике капитализма и визија будућности. Постајање капитализма тоталитарним поретком деструкције довело је до тога да је Марксов појам „отуђење“ постао недостатан појам који не пружа могућност да се успостави одговарајуће полазиште за критику капитализма. Савремено отуђење човека нема само нехумани, већ и деструктивни карактер. Оно подразумева уништавање природе као животворне целине, човека као биолошког и људског бића и еманципаторског наслеђа националних култура и грађанског друштва, што значи визионарског ума и идеје *novum*. Уништавањем културне и слободарске свести уништава се могућност да човек постане свестан своје отуђености и да успостави критичку и мењалачку дистанцу према капитализму.

Постајање капитализма тоталитарним поретком деструкције нису само приватна својина, рад и тржиште постали начин отуђења човека од његовог природног и људског бића, већ је то постао сам живот. За разлику од ранијих владајућих класа, буржоазија настоји да укључи не само у своју вредносну, већ и животну сферу и радне слојеве. Радник није само робни произвођач, већ и робни потрошач и као такав произвођач тржишта, што значи средство за решавање кризе хиперпродукције. Деструктивни конзумерски активизам постао је доминирајући облик животног активизма човека и најважнији начин на који радник бива увучен у егзистенцијалну и вредносну орбиту капитализма. Капиталистички начин живота (“потрошачко друштво”) постаје тотализујућа моћ која никога не штеди и од које се не може побећи. Комерцијализовање живота најгори је облик тоталитаризма који је створен у историји јер он у потпуности подређује природу, друштво и човека деструктивном механизму капиталистичке репродукције. Његова суштина уобличена је у монструозној максими “Паре не смрде!” у којој се, истовремено, изражава бит екоцидног капиталистичког варваризма.

Код Маркса је људскост, која пре свега подразумева слободу и стваралаштво, најважнији квалитет који човек поседује и у односу према њему

појављује се идеја „отуђења“. Оно је могуће зато што је човек у својој бити људско биће: човек може да постане не-човек зато што је човек. По Марксу, људскост може бити потиснута и дегенерисана, али не и уништена. Упркос манипулацији и репресији, Гетеовим речима казано, „добри човек у свом нејасном нагону сасвим је свестан свога правог пута“. Идеја о „отуђењу“ човека појављује се у односу према могућности „разотуђења“, што значи да и поред капиталистичке тотализације живота капитализам неће успети да уништи људскост у човеку и да ће она у погодном историјском тренутку (економска криза капитализма) да се појави у облику револуционарне свести и праксе. „Разотуђење“ је универзални принцип и подразумева ослобађање човека од нехумане улоге коју му је капитализам наметнуо. Од посебног значаја је то што Марксов појам „отуђење“ упућује на то да се човек у капитализму отуђује од своје људскости тако што се отуђује од својих истинских људских потенцијала, што значи од онога што као универзално стваралачко биће може да постане. *Сваки човек носи у себи безгранични потенцијал људског – то је најважнија Марксова хуманистичка порука која је основ његове визије будућности.* Што се тиче капиталисте, он као капиталист не може да постане хумано биће, већ то може да постане само уколико се као човек еманципује од капитализма, што пре свега значи уколико својим радом обезбеђује сопствену егзистенцију. Укидање класа и класних односа не значи само враћање радника своме истинском људском бићу, већ и враћање капиталисте себи као човеку. Социјалистичка револуција, са којом се укида класно друштво које је засновано на приватној својини над средствима за производњу, и капиталисте лишава нељудскости: нема капиталиста без капитализма. Циљ социјалистичке револуције није истребљење капиталиста, већ укидање класног друштва и стварање таквих друштвених односа који ће омогућити да сваки човек, у заједници са другим људима, реализује своје истинске људске моћи.

Имајући у виду владајућу тенденцију у развоју капитализма, уместо Марксовог појма „отуђење“, појам деструкција требало би да постане полазиште у критици капитализма. Тај појам пружа могућност да се уочи најважнији и по човечанство и живи свет најпогубнији потенцијал капитализма. Идеја деструкције нема само у виду положај човека у капитализму и његов однос према природи као предмету рада и „анорганском телу“ (Маркс) човека, већ и однос капитализма према живом свету, што значи однос према природи као еколошкој целини и у том контексту однос према човеку као биолошком и људском бићу. Капитализам не отуђује само природни свет од човека, већ уништавајући природу ствара од ње смртог непријатеља човека. У капитализму не доминира отуђени, већ деструктивни рад; не прерада, већ уништавање природе; не потискивање еротске природе човека и

осиромашење чула, већ дегенерисање људског и биолошког (генетског) бића човека; не заглупљивање човека, већ уништење ума... Развијајући се као тоталитарни поредак деструкције капитализам укида могућност сукоба између људског и нељудског тако што уништава људско и тиме укида могућност отуђења: што је човек мање човек, све је мања могућност да се човек отуђи од себе као човека.

Развој капитализма као тоталитарног поретка деструкције намеће питање: да ли капитализам може у тој мери да дегенерише човека да он у потпуности и неповратно изгуби своје људске особености? Када се има у виду деструктивно лудило које влада у најразвијенијим капиталистичким земљама, намеће се закључак да је капитализам прекорачио антрополошку границу до које је Маркс дошао са својом идејом „отуђења“ и успео да до те мере дегенерише човека, да су његове деструктивне „потребе“ постале снага која га покреће и која даје смисао његовом животу. Не ради се само о отуђењу човека од његове људске бити, већ и о његовом дегенерисању као људског и биолошког бића. Капитализам не само да дехуманизује човека, већ га денатурализује, што значи лишава га особина које су својствене живим бићима. Капитализам не приморава само човека да се понаша као механички део индустријског процеса рада и на тај начин га телесно деформише, као што то тврди Маркс, већ га генетски изобличава и сакати као живо биће. Ради се о капиталистички изазваној мутацији човека од природног и културног бића у радно-деструктивни (потрошачки) механизам. *Човек није само путем капиталистичког тржишта „опредмећен“, већ је постао, као радник и потрошач, саучесник у уништавању света.* Потреба за уништавањем постала је аутентична потреба на капиталистички начин дегенерисаног човека.

Живот који се заснива на деструктивном капиталистичком тоталитаризму постао је извориште телесног и менталног дегенерисања људи. „Потрошачко друштво“ приморава човека да се прилагоди владајућем поретку путем деструктивног конзументског активизма који са све интензивнијем уништавањем робе (динамика деструкције) „решава“ кризу хиперпродукције и омогућава да се створи нови простор на тржишту. Он најнепосредније условљава начин живота, менталитет и вредносни хоризонт савременог капиталистичког (мало)грађанина. Разлика између „класичног“ и савременог капитализма је у томе, што савремени капитализам сакати и дегенерише људе не само тако што своди све људске потребе на „потребу за имањем“ (Маркс), већ на потребу за уништавањем. „Имање“ подразумева потребу за трајним поседовањем и искоришћавањем ствари. Квалитет трајност, који је некада претстављао највећу вредност робе, у „потрошачком друштву“ постао је највећа препрека за стварање тржишта и оплодњу капитала. *Нису више ствари (роба) те које имају фетишки*

карактер, као што то тврди Маркс, већ је деструкција добила фетишки карактер. Капитализам претвара животворну (еротску) енергију човека у погонску снагу деструкције. На тај начин он уништава аутентичну и ствара деструктивну друштвеност. Уништити што више робе у што краћем времену претставља највиши изазов за савременог капиталистичког фанатика. У току новогодишње продајне кампање у освит 2011. године, на једној од лондонских робних кућа појавио се натпис: „Купујем, дакле постојим!“ Ова наказна парафраза Декартове максиме *cogito ergo sum* („Мислим, дакле постојим.“) недвосмислено указује на природу савременог капиталистичког дегенерисања човека. Крајњи и најпогубнији резултат развоја „потрошачког друштва“ је уништење човека као умног бића и претварање људске заједнице у гомилу деструктивних капиталистичких фанатика.

Маркс истиче да капитализам развија универзалне људске потребе, а онда тврди у *Економско-филозофским рукописима* да капитализам своди све људске потребе, укључујући и изворне природне и људске потребе, на потребу за имањем: „Приватна својина начинила нас је толико тупим и једностраним да један предмет постаје *наш* тек кад га имамо, тек када он, према томе, постоји за нас као капитал или кад је он од нас непосредно поседован, једен, пијен, ношен, настањен итд., кратко речено *употребљен*. И сама приватна својина, додуше, ова непосредна остварења поседа схвата само као средства за живот, но живот, за чија средства она служе, јесте живот приватне својине, рад и капитализирање“. (...) „На место свих физичких и духовних чувстава је, према томе, ступило отуђење свих тих чувстава, чувство *имања*. На ово апсолутно сиромаштво морало је да се сведе људско биће да би из себе рађало унутарње богатство...“ **(15)** Које је то „унутарње богатство“ које човек „из себе рађа“ онда када га капитализам сведе на „апсолутно сиромаштво“? Ова игра речи, која се заснива на слободарском оптимизму и у којој људскост постаје апстракција, прикрива истину да капитализам може у тој мери да дегенерише човека да он изгуби људскост без које неће имати потребу за правдом и слободом и стога се неће борити за праведни и слободни свет. Маркс је могао да развије своју критику до краја, али постављајући ствари на тај начин могао је да дође до закључка да капитализам безнадежно дегенерише човека и тиме укида сваку могућност разотуђења, што значи могућност да човек створи нови свет. На тај начин била би прекорачена антрополошка граница након чега би позив на борбу против капитализма постао бесмислен. По Марксу, упркос томе што се човек отуђује од себе, у дубини његовог бића и даље гори пламен људског који ће се, потстакнут заједничком борбом против капитализма а за хумани свет, разбуктати и испунити својим сјајем и топлином читав свет. Неспорно је да

визију будућности треба засновати на вери у човека, али и на свести да је капитализам у стању да уништи људско у човеку.

Маркс тврди да се човек у капитализму отуђује од себе и постварује, да га рад дегенерише и тсл, и истовремено тврди да капитал производи „универзалност“ која налази границе у његовој властитој природи. Маркс: „Универзалност којој капитал незадрживо тежи налази у његовој властитој природи оне границе које ће на одређеном ступњу његовог развита довести до спознаје да је он сам највеће ограничење те тенденције и стога га присилити на самоукидање.“ (16) Маркс превиђа праву природу капиталистичке универзалности и не прави разлику између универзалности у техничком и универзалности у хуманистичком смислу. Разноликост техничких облика прераде природе не подразумева сама по себи развој универзалних стваралачких моћи човека и отварање простора слободе. Капитализам не развија универзалне потребе човека, већ универзалне облике манипулације човеком који имају дехуманизујући и денатурализујући карактер. Он уништава аутентичне потребе човека и саму могућност да човек има своје потребе и намеће му "потребе" и начин њиховог задовољења који га биолошки и ментално дегенеришу. Капитализам производи човека према свом лику - ствара од човека деструктивно биће, а његове потенцијалне универзалне стваралачке моћи претвара у универзалне деструктивне моћи. Маркс говори о "универзалности којој капитал незадрживо тежи", али се ту не ради о развоју истинских људских потреба и моћи већ, у коначном, о развоју потрошачког стандарда који уништава животни стандард и на тај начин дегенерише човека као универзално животно биће. Капитализам производи лажне, репресивне и деструктивне потребе и на тај начин ствара од човека дехуманизованог произвођача и деструктивног потрошача. Што је човек сиромашнији духом и што су сиромашнији међуљудски односи, утолико има већу потребу за уништавањем како ствари, тако и природног и људског. Постоји реална опасност да капитализам до те мере дегенерише човека, да он више неће желети ни моћи да се супротстави уништењу живота.

Капитализам не лишава човека само историјског, већ и природног завичаја. Он исцрпљује природу као сировински и енергетски извор на такав начин, да денатурализује природу и тиме денатурализује и дехуманизује човека. Убедљива већина људи у најразвијенијим капиталистичким друштвима живи и ради у просторима који су постали технички кавези и у градовима који су постали капиталистички концентрациони логори. У њима је капиталистичко дегенерисање природе, живота и човека достигло врхунац: човек је "обасјан" вештачком светлошћу, удише загађени ваздух, пије загађену воду, једе затровну храну, живи таквим начином живота који разара везу човека са природом и његово природно биће... Истовремено,

уништавање природе као „анорганског тела“ (Маркс) човека подразумева уништавање тела као животворне целине, чула, нервног система, природног ритма рада организма, репродуктивне способности, стваралачких потенцијала тела... Капитализам ствара извитоперени свет и човека који одговара том свету и који, као извитоперено биће, није у стању да стекне представу о томе шта је добро, а шта лоше; шта му треба, а шта му не треба... Капиталистички малограђанин је на капиталистички начин дегенерисана Алиса из „земље чуда“ за коју чуда више нису чуда јер је изгубила моћ расуђивања и самим тим способност да се чуди. Владајућа пропагандна машинерија и капиталистички начин живота наводе човека да опажа свет на погрешан начин; да доживљава свет на погрешан начин; да мисли на погрешан начин и да се, сходно томе, понаша на погрешан – деструктиван начин. Све постаје друго него што уистину јесте и што би, у хуманистичкој перспективи, могло да буде. Људи који се боре за слободу постају „терористи“, а они који тероришу читав свет постају „спасиоци човечанства“; бљутава „Кока-кола“ постаје „оно право!“, медикаменти који убијају постају „извор здравља“; „нормално је“ да су људи заинтересовани за победу фудбалског тима за који навијају, али не и да су заинтересовани за опстанак човечанства и живог света... Истовремено, капитализам ствара виртуелне светове у главама људи. Од малена људи се саживљавају са ликовима са ТВ и компјутерских екрана и њихов измишљени и подметнути живот доживљавају као сопствени живот. Човек само путем тела живи у реалном свету, а и оно је дегенерисано на капиталистички начин.

Капитализам не само да не развија универзалне људске потребе и способности, већ производи механизме за универзални обрачун с потребама које чине човека човеком. Најважнији ефекат који ствара капиталистичка рекламна машинерија није навођење људи да купе рекламирне производе, већ уништавање њихове моћи расуђивања и њихово претварање у идиотизовану потрошачку гомилу. Једна од најважнијих особености на капиталистички начин дегенерисаног малограђанина је да он не гледа на свет својим очима и не мисли својом главом. Лишавање људи моћи расуђивања нема само економски, већ и прворазредни политички значај. Оно омогућава капиталистичкој олигархији да наметне грађанима, по принципима рекламне кампање, не само политичке и економске програме који су у супротности с њиховим људским интересима, већ и такав начин живота који је постао уништавање природних и друштвених основа њиховог опстанка. Истовремено, сам потрошачки начин живота постао је на капиталистички начин дегенерисани облик реализовања човека као политичког бића. *Живљење потрошачког начина живота је најважнији начин на који човек исказује лојалност капитализму.* Постављајући елементарно разумно питање: „Зашто да купим нешто што ми не треба?“ - човек показује да упркос

свему постоји као аутономно људско биће и на тај начин доводи у питање капитализам као тоталитарни деструктивни поредак.

Све је реалнија опасност да ће капитализам до те мере да извитопери човека, да он више неће моћи да као аутентично природно и људско биће поима свет и односи се према њему. Томе доприноси све интензивнији процес осиромашења и технизовања језика са чим се дегенерише процес мишљења и ограничава могућност изражавања људског и тиме развој међуљудских односа. Људи нису у стању да направе разлику између појавног и суштинског, лажног и истинитог, битног и споредног, узрока и повода, прошлости и историје, другости и *novita*, једнакости и једнообразности, интелигенције и ума, формално-логичког и дијалектичког, прогреса и прогресизма, истинитог и истинског, стварног и илузорног, праведног и правичног, утопијског и утопистичког... Истовремено, културно наслеђе човечанства постаје недоступно све већем броју људи јер не могу да га разумеју и схвате. Не ради се само о томе да људи имају закржљали, већ на капиталистички начин дегенерисани ум. То се, пре свега, односи на „техничку интелигенцију“ која је носилац капиталистичког „прогреса“. У коначном, ради се о менталном изобличењу људи и стварању деструктивних капиталистичких идиота.

У тзв. „пост-индустријском друштву“ умногоне су, развојем науке и технике, превазиђени облици телесног рада који приморавају човека на једнострану исцрпљујућу и дегенеришућу телесну активност. Истовремено, интензивирани су процеси дегенерисања човека као људског и биолошког бића пре свега потрошачким начином живота. У току је уништење „традиционалног човечанства“, што значи укидање људскости која се појављује као љубав, солидарност, блискост, естетско, пожртвованост, мудрост, родитељска љубав и нега, историчност, слободарско, аутентична друштвеност... Непосредни производ “потрошачког друштва” је човек-потрошач коме одговара потрошачко тело. Капитализам уништава тело човека тако што га претвара у деструктивни механизам изазивајући хипертрофију оних телесних функција које пружају могућност за развој потрошачких процеса, и атрофију оних функција организма које не могу да буду профитабилне. Капитализам је постао једно-димензионални деструктивни поредак и као такав производи „једно-димензионалног“ (Маркузе) деструктивног човека. Истовремено, капитализам ментално дегенерише људе. Десетине милиона грађана на Западу пати од депресије, анксиозности и других психичких оболења која постају извориште најтежих облика друштвене патологије. Спорт је област у којој је капиталистичка деструкција људског и природног добила тоталитарну и спектакуларну димензију. Онај ко није спреман да се обрачуна с „противником“ и са својим телом нема шта да тражи у спорту. Спорт производи роботизоване гладијаторе, каскадере и циркузанере који, као актери спортског *show-businessa*, имају задатак да лише људе културне и слободарске самосвести и да од њих

створе капиталистичке зомбије. *Спортски спектакл је рекламни спот на капиталистички начин дегенерисаног света.*

Капитализам лишава човека људскости и природности да би га претворио у „идеалног потрошача“ који ће без поговора конзумирати све веће количине све отровније робе коју производи капиталистичка машинерија смрти. У том контексту, укида се супротност између жеље и хтења тако што се укидају аутентичне потребе човека и способност да доноси самосталне одлуке и самим тим воља да дела у складу са својим истинским потребама и жељама. Капитализам ствара од човека потрошача-деструктора развијањем његових "нормалних" потреба до самодеструктивног нивоа, као и произвођењем "нових потреба" ради проширивања тржишта (поља уништавања). Сам начин задовољавања потреба одвија се на технички начин што условљава да човек поима себе све више као роботизовано, а све мање као природно и хумано биће. Брзина и интензитет задовољавања потреба диктирани су потребама капитала, у крајњем, динамиком његовог обрта. Капитализам уништава могућност да човек на људски начин задовољи своје природне и људске потребе, и развија код човека вештачке потребе које имају комерцијалну природу и које су, заправо, компензација за немогућност реализовања његових истинских потреба као друштвеног и стваралачког бића. У том контексту, капитализам не ствара само прекомерне количине робе која има употребну вредност, већ ствара све већу количину робе која нема употребну вредност. *Произвођење потребе за непотребним претставља најважнији задатак рекламне индустрије.* Оно је, истовремено, произвођење интересовања за маргинално које се појављује у спектакуларном облику што је само рекламно паковање са којим маргинално добија судбинску димензију, да би оно што за човека има судбинску димензију било маргинализовано и на тај начин уклоњено из јавне (политичке) сфере.

Постајање деструктивних потреба погонском снагом у стварању тржишта, и тиме капиталистичког развоја, претставља основ за изградњу нормативног модела по коме се одређује човекобивство. Све је вредновано на основу вредносног модела који ствара пропагандна машинерија „потрошачког друштва“. Оно што угрожава развој капитализма уклоњено је из јавности или добија маргиналну и извитоперену димензију, а капиталистички модел „узорног грађанина“ постаје критеријум по коме се одређује шта је „друштвено прихватљиво“. Човек који настоји да се на разуман начин односи према свету полазећи од својих аутентичних природних и људских потреба добија статус „лудака“. Слика „здравог човека“ коју ствара капиталистичка пропагандна машинерија није човек који не користи медицинске услуге и лекове, већ човек који конзумира све веће количине све скупљих медицинских препарата и који је непрестано под контролом лекара. Исто је са лепим. Представа „лепог“ не везује се за изворну природност и духовност, већ за све скупље медицинске препарате и третмане. Жене које не користе (све отровније) препарате за тело и лице и које не желе да се подвргну хируршким интервенцијама (које све чешће имају фатални исход) постају отелотворење „ружноће“.

У току је изобличење људи потрошачким начином живота и денатурализованим животном средином. То није само разарање здравља радника, о чему пише Маркс, већ генетско изобличење човека. Капитализам не само да отуђује човека од његовог природног и људског бића, већ уништава човека као природно и људско биће. Не ради се само о „потискивању“ истинских људских потреба, већ о капиталистички изазваној мутацији човека. Капитализам производи „потребе“ које имају деструктивни карактер и које се „задовољавају“ на деструктивни начин. Претварање потребе за животом у потребу за уништавањем претставља завршни облик капиталистичког дегенерисања човека. Капитализам преображава урођену животну агресивност човека као живог бића у потребу за уништавањем и на тај начин омогућава развој деструктивних потенцијала капитализма. Деструктивне „потребе“ постају вучна снага у развоју капитализма. „Потреба“ да уништава ствари; „потреба“ да мучи своје тело и да га уништава путем разарајућег тренинга и допинга; „потреба“ да мучи „партнера“ да би доживео оргазам; „потреба“ да се иживљава на деци и беспомоћним; „потреба“ за уништавањем природе и свега што је живо; „потреба“ за ждрањем, напијањем, дрогирањем... - све су то деструктивни облици отуђења човека од себе као слободарског, стваралачког, еротског, афективног и друштвеног бића. Истовремено, то су компензациони механизми са којима човек безнадежно покушава да „реша“ проблем самоће, егзистенцијалног страха, депресивности, безнађа - и на тај начин само доприноси развоју процеса који су узрок људске несреће. Бити конформист данас значи прилагодити се капитализму као деструктивном поретку и на тај начин постати деструктивно биће.

Угњетавање слабијих један је од најнехуманијих начина на који се робови капитализма поистовећују са владајућим поретком који се заснива на инструментализованом тлачењу и уништавању људи. Томе доприносе представе насиља, које човек свакодневно гледа на ТВ и компјутерским екранима, у којима насиље има технички и спектакуларни карактер. Потчињавање, искоришћавање, понижавање, мучење, убијање, уништавање... то су сцене које се од малена гомилају у посвести човека и које неминовно условљавају његов однос према другима. Истовремено, људи су од раног детињства лишени љубави и поштовања што условљава настанак патолошке личности и развој садистичко-мазохистичког карактера.

Деца су највеће жртве капитализма. Најважнији стратешки оријентир владајућих капиталистичких кланова на Западу је уништење милијарди „прекобројних“. Деца су прва на удару. То је главни „тренд“ у савременом капитализму: убијати децу. Убијати их на све могуће начине: глађу, жеђу, вирусима, бомбама,

вакцинама, оружјем, исцрпљујућим радом, радијацијом, камама, скалпелима... Преко тридесет хиљада деце свакодневно умре у свету. То није довољно. Јер, „пренасељеност“ (читај: „размножавање светске сиротиње“) је „главни узрок пропадања света“. Зато треба убијати децу у што већем броју - и то без милости. Америчко бомбардовање Кореје, Вијетнама, Ирака, Босне и Херцеговине, Србије, Либије, Авганистана... - отровима, касетним бомбама и пројектилама пуњеним осиромашеним уранијумом имало је за циљ не само да побије милионе људи, већ да контаминира животну средину и на тај начин доведе до масовног умирања новорођенчади и до генетског уништења становништва.

Педофилија у најразвијенијим капиталистичким државама Запада добила је размере епидемије. Сваке године милиони девојчица и дечака постану жртве сексуалног насиља. У САД буде силована свака четврта девојчица и сваки шести дечак, а преко 100 000 девојчица годишње буде отето и приморано да се у јавним кућама за педофиле бави проституцијом (*Der Spiegel*, 26.6.2012.). Зашто се америчке власти не обрачунају са овим злом које подразумева да сваки дан у борделима за децу у САД стотине хиљада девојчица, које су сведене на сексуално робље, буде силовано? Чему служе 3200 тајних служби и милиони полицајаца, цивилних гардиста и војника, десетине милиона камера, тоталитарни систем прислушкивања телефонских разговора и надгледања *e-mail* порука - уколико не могу да заштите грађане и обрачунају се с мафијашким бандама? Истовремено, сексуално насиље над децом са телесним и менталним недостацима (слепа и глувонема деца, као и деца заостала у развоју) и без родитељског надзора добило је застрашујуће размере. У томе предњаче „великодостојници“ католичке цркве. У фебруару 2012. *Der Spiegel* је објавио текст у коме се наводи да је у Немачкој пред судом у Брауншвајгу започео процес католичком свештенику који је признао да је у периоду од 2004. до 2011. извршио 223 силовања (!) и још 57 других облика сексуалног насиља над децом. Од Другог светског рата до данас, припадници хришћанског клера у Западној Европи и САД силовали су на стотине хиљада хендикепиране деце која су им поверена на старање. На хиљаде монструма у мантијама не само да је прошло некажњено, већ и даље обављају своју „пастирску“ службу широм Европе и САД настављајући да се иживљавају на својим „штићеницима“. На праву природу „слободног света“ указује и то, што сваке године на десетине хиљада деце буде убијено, од стране специјализованих банди, ради „добиања органа“ који ће на „црном тржишту“ бити продати реномираним клиникама на Западу које ће лекари-монструми уградити онима који могу добро да плате. Отимање беба од стране католичке цркве (само у Шпанији преко 300 000 случајева); убијање нерођене деце и њихова продаја америчким и европским фармацеутским фирмама које од њих

производе „најфиније“ помаде за „негу тела“ (Јужна Кореја, Албанија...); беспоштедна експлоатација десетина милиона деце широм света од стране америчких и европских компанија; монструозна злоупотреба деце у спорту... - све су то „деталји“ који указују на праву природу Западне „демократије“.

Савремена „воља за моћ“ (Ниче) постала је воља за апсолутном моћи над људима и природом и израз је потпуне лишености човека људскости и природности. То није само воља за покоравањем, већ воља за уништавањем људи и живог света. Она се заснива на природи капитализма као тоталитарног поретка деструкције и посредована је техником која има деструктивну моћ. На капиталистички начин дегенерисани човек машта да види себе на врху пирамиде моћи која има тоталитарну и деструктивну природу. Капитализам намеће деструкцију као владајући модел понашања и на тај начин ствара (само)деструктивни карактер људи и деструктивну „друштвеност“. „Уживање“ у спортским манифестацијама, на којима се телесно и ментално осакаћени људи боре за победу и рекорд по цену уништења противника и свога тела, подразумева осакаћеност гледалаца као људских бића. Истовремено, човек доживљава „слободу“ тако што иживљава неслободу и то на такав начин да уништава себе као слободарско и друштвено биће. Типичан пример је „навијање“ на стадионима. Човек у облику „навијача“ бива претворен у идиотизованог припадника навијачке „масе“. „Све је дозвољено!“ није израз и потврда слободе човека, већ потпуни губитак људског и пад у најгоре варварство.